

сутність буття, ландшафти, які нас оточують. А поет іде життєвою дорогою, продовжуючи розпочатий у молодості діалог: “Спитав я ниву: Це твої жита? / Відтак спитав: А де ж мої жита? / Сказала нива: Жайвора послухай, / Навіщо сріблом виграють жита” [12, 23].

ЛІТЕРАТУРА

1. *Аврахов Г.* Над першим ужинком // Літ. Україна. – 1966. – 11 берез.
2. *Астаф'єв О.* Із “Книги гір” // Слово і Час. – 2006. – № 12. – С. 76 – 78.
3. *Василь Голобородько* й триста шістьдесят п'ять українських птахів / Інтерв'ю Л. Якимчук з В. Голобородьком // Укр. журнал. – 2009. – № 12. – С. 47 – 50.
4. *Вінграновський М.* Атомні прелюди. – К., 1962. – 119 с.
5. *Голобородько Я.* “Корона” Ігоря Нижника // Слово і Час. – 2008. – № 6. – С. 72 – 75.
6. *Громова В.* Чекаючи відкриттів: Нотатки читача // Літ. Україна. – 1966. – 18 січ.
7. *Кодак М.* Ігор Нижник. “Сонця – на сотні літ” або звіт Ігоря Нижника // Слово і Час. – 2002. – № 12. – С. 85.
8. *Нижник І.* Нива. – К., 1965. – 80 с.
9. *Нижник І.* Сійся-родися! – К., 1985. – 95 с.
10. *Нижник І.* Вічний рух. – К., 1984. – 163 с.
11. *Нижник І.* Білі вівці на Чорній горі. – Дрогобич, 2002. – 320 с.
12. *Нижник І.* Рубаї. – Дрогобич, 2008. – 133 с.
13. *Симоненко В.* У твоєму імені живу: Поезії, оповідання, щоденникові записи, листи / Упоряд. та післям. В. Яременка. – К., 2003. – 382 с.
14. *Соловчук Р.* Музикант у поезії, поет у прозі // *Нижник І.* Білі вівці на Чорній горі. – Дрогобич, 2002. – 320 с.
15. *Сьомочкіна О.* Рубаї в українській поезії: від канонізованої строфи до поліжанру. – К., 2005. – 252 с.
16. *Шевченко Т.* Повне збір. тв.: У 12 т. – К., 2003. – Т. 2: Поезія 1847 – 1861 / Редкол.: М.Г. Жулинський (голова) та ін. Упоряд. та комент. В.С. Бородін, В.А. Смілянська, Н.П. Чамата та ін. – 783 с.

Отримано 18.01.2010 р.

м. Київ ■

Віктор Палинський

ІГОР ПАВЛЮК: “БУНТ СВЯЧЕНОЇ ВОДИ”

...Занотував кілька думок та рефлексій, не з наскоку читаючи книжку поезій Ігоря Павлюка; переглянувши записи через якийсь час, помітив їхню привабливу незумисність і добру налаштованість на “нуту” (Франкове).

...Що може поет? Нічого, і водночас може все! Це – парадоксально. І, можливо, недостатньо конкретно. Але більш точно здефінувати, просто годі. І справа тут не в якійсь особливій дарованій інтуїтності, що можемо назвати її хіба що Усмішкою Бога. Вона й прочиняє “врата до всього”. Однак це – лише – спалах, мить озоріння; відчуття; напевне – лише далекий відгомін одкровень найодкровенніших: шлях поезії. Подібно – до нечуваних глибин людського духу, світів творящих і витворених. ...Коли шелест вічності найлегшим подихом торкається розпаленого серця. ...І простору більше з кожним подихом. У цю благодворящу мить поет – наймогутніший: він пророк, поводитир, деміург. То ж чи можна прикинутись, що ти посвячений, не володіючи Даром. Ні!!! І не зарадять тут жодні найвитонченіші хитрощі, навіть електронно-віртуальні вибрики. Поет – провідник поезії (кажуть, у фізиці є напівпровідники; але ж то – у фізиці). Отже, поезія – властивість душі. Спосіб дихати.

Ігор Павлюк належить до тих поетів, книжки яких надовго не відкладаєш, одразу тягнеться рука торкнутися цього зазвичай добре оправленого томика: “Що ж він там утнув цього разу?!” І “утнув” не в розумінні якогось карколомного штукарства, а, власне, у сенсі новаторства духу, що, будьмо одвертими,

вдається небагатьом сучасним українським поетам. ...І ось уже котить тебе незрівнянно добротна (ніби щойно вигадане колесо) метафора від одного вірша до іншого. Цей шлях – і засіб, і мета. Він – до нестями – легкий. Бо найлегше (найдовше!) іде той, “хто до себе доріс; перед Всевишнім чистий” (“Бунт свяченої води”. – Львів: “Сполом”, 2006. – 286 с.).

Ігоря Павлюка добре цитувати: зумовлено це виразністю художнього образу, докладною рельєфністю поетичної фрази, осяжними природними можливостями віртуозного авторського використання лексичних набутків. Поет аж ніяк не борсається в нездоланній стихії, він бере (вибирає) лише те, що йому конче необхідне. Легко й невимушено. Як даність:

“Самотні ми.
Бо тут самотнє все”.
“Бог також,
Він трішечки людина”.

“Шипшинові краплі
Лягають в тумани спати”.
“Є лиш чекання.
Осені нема”.

Ігор Павлюк – поет болящий. Біль його перетікає в напружену енергетичну мелодію віршів. А ця мелодія формує певну містику, що раптом виповнює довколишній простір і без останку захоплює в поле свого невідворотнього впливу. І довго не відпускає. Усе це, як “гра в бісер”, – самодостатньо; хоч – і далеко поза прагматичними мірками простої (чи спрощеної?) доцільності (це – інші світи!). Це – “бунт свяченої води”:

“Знаю, що то за болі – / Як виростають крила. / Тяжко було без волі, / А на волі – несила”.

Павлюк особливо добрий, коли відчути, як інтуїтивно намацує артерію поезії: “Темніє в небесах. / Розхлюпані свічки... / Люблю цей чорнозем – / Та кровії ціною”.

Він ніколи не човгає. А так, наче летить над землею... А що там далі – таки невідомо. Бо навіть “душі залоскочені / Хочуть, та бояться / Бути вічними”.

Подекуди у збірці надibuєш такі виразні есенінські мотиви, що поезії видаються найвільнішими переспівами творів геніального лірика. І ритмомелодика близька, і поетика в цілому (“Над вікном щербатий Місяць плаче”, “Іронічне”). Одначе все – оригінально, бо трансформовано через природу вродженого таланту. ...Коли ж пробивається крізь живу тканину поезії щось зайве, дидактичне, поезія починає гірчити. Мабуть, за таких обставин поетові слід уважніше дослухатись до музики душі й повністю забути про декларації, навіть якщо вони достобіса красиві та лоскітно-провокативні!

Перевага Ігоря Павлюка в сучасному літературному процесі – хоч як це парадоксально – у його многописанні. Очевидний недолік – у тому ж. Подеколи помітна поквалпівість спонукає говорити про деякі художні втрати чи то прорахунки. Водночас ота зарядженість на кінцевий “продукт” – безумовно, якість упертої, дещо нервової натури митця; незмінним і безконечним шляхом до себе. Отож якихось утрат йому не уникнути. Утім, як і нам усім.

...Що й казати, нелегко бути поетом. Хоча просто бути – також непереливки. Насправді Ігор Павлюк добре знає особливу мову, що називаємо її поезією. І вона горнеться до нього. У світі щось оживає від цієї дивно-давньої, вистояної на традиціях фантазійності поезії Ігоря Павлюка. У світі любові...

Отримано 19.11.2009 р.

м. Львів